

Cuprins

<i>Avertisment.</i>	5
<i>Mulțumiri.</i>	6
Partea întâi. <i>Nume de cod Luther</i>	9
Partea a doua. <i>Tâlcerea imprejur</i>	117
Partea a treia. <i>Sindromul Ierusalim</i>	183
Partea a patra. <i>Cortul Întoarcerii</i>	367

Ioan T. MORAR

Fiction Ltd

Sărbătoarea
Corturilor

roman

POLIROM
2016

Dacă lui Beni i-ar trece prin cap să scrie acum una din celebrele lui teorii, aş avea eu un titlu la îndemînă: Teoria sexului amorțit. Simțeam cum îmi amorțește încet-încet mijlocul. De fapt, simțeam cum nu mai simt. Picioarele, de la genunchi în jos, erau ale mele, trunchiul, de la bunic în sus, era al meu, mijlocul, însă, nu-mi mai aparținea. Mă uitam la fețele celorlalți și nu puteam să nu văd cum se risipea încordarea, iar ei devineau relaxați, luminoși chiar. Și ei simțeau ca mine, că au pierdut controlul mijlocului, cu tot ce are el. „Să nu ne relaxăm prea mult și să ne dăm drumul pe noi, să ne facem de răhat la propriu”, a spus Damian, dar nimeni nu l-a luat în seamă. Era stilul lui să strice atmosfera. „Ai tu grija de tine”, l-a spus Traian, care nu-l suportă deloc pe Damian.

— Io am mai fost operat de apendicită, da’ nu am simțit nășa ceva. În plus că acolo mi-a pus cloroform pe nas și m-a adormit... Poate că ar fi mai bine așa, a zis Silea.

— Ar fi culmea, frate Silea, să ne adoarmă și acum, să facem legămintul în somn. Când te-ai botezat la baptiști ce-ai fi spus să te adoarmă și să te scufunde în apă așa adormit și să nu știi nimic... Și să te trezești, gata, baptist.

— Jac are dreptate, a confirmat Beni. Ar fi culmea să ne adoarmă. Și astă cu anestezia mi se pare un pic... cum să spun... cum la limită...

— Și eu m-am gândit la asta, să știi, Beni, l-am spus. Dar pînă la urmă ar fi păcat să ne amintim de durere mai mult decît de importanța schimbării din viața noastră...

— Gata, ați amortiț? ne-a întrebat domnul Weis intrând pe ușă. Era îmbrăcat într-un fel de halat negru, cu un șort alb pe care era brodat, cu atâa roșie, Brit Milah.

— Da, am amortiț.

— Primul îl invit pe Jacob. E bine să incepem cu căpetenile... mă rog, cu liderul spiritual.

Nu puteam să nu observ cum, și de data asta, poziția lui Jac se consolida. El era primul, noi ne luam ca o mică turmă după el... Nu se mai putea face nimic. Nu mai aveam cum să-l imping pe Beni să preia el conducerea. Astă și din cauză că Beni m-a tot refuzat cînd i-am propus mișcarea.

După cîteva minute s-a auzit un cîntec pe două voci, o binetcuvîntare evreicăască interpretată de domnul Weis și de domnul Grossman, care se dovedea, din ce răzbătea pînă la noi, un foarte bun cîntăreț, cu o voce plină, puternică și plăcută.

Al doilea luat a fost Beni. Mă așteptam la asta, știa și domnul Weis că Beni, deși nu era chiar ca Învățătorul Jac, avea o poziție în fruntea Grupului. Jac îl consulta mai de fiecare dată. Am auzit iarăși cîntecul. Eram curios pe cine va lua domnul Weis după Jac și Beni. Mi s-ar fi părut normal să fie Silea, „bătrînul Grupului”. De data asta, cînd a intrat, am văzut o picătură de singe pe șorțul domnului Weis. Semn vizibil că legămintul fusese făcut chiar cu singe.

— Corneliu, eu zic să vii tu acum.

Nu mă așteptam, dar îmi doream să fiu al treilea, imediat după cei doi lideri. Într-un fel, domnul Weis înțelesesc cum merg lucrurile în Grup, iar acum, prin ordinea în care intrăm la săvîrșirea ritualului, el desena harta de putere. Eram bine. Al treilea. Tertius. Romanii chiar erau conduși de triumvirate, nu?

Nu era nimeni în încăperă. Domnul Weis m-a ajutat să mă întind în pat, apoi a adus și a fixat rama cu cearșaful despărțitor la mijlocul meu. Eram împărțit în două. Apoi s-a deschis ușa încăperii și am văzut, parcă, jocul a trei umbre intrând. Da, era și Ela acolo. Vedeam un fel de piesă, de spectacol de umbre care se desfășură pentru mine și

numai pentru mine. Un film alb-negru în care jucam de la mijloc în jos.

Am simțit, parcă, cum chilopii îmi erau trași în jos. Mâdu-larul mi-a fost spălat cu spirt. Nu simțeam nimic – și totuși, cu toată amoroșala, parcă ceva simțeam, vedeam agitația umbrelor și o traduceam în senzații tactile. Un mic clinchet metalic. Altul, imediat, de instrument metalic aruncat într-un vas metalic. Apoi umbra domnului Weis apropiindu-se de locul unde urma să intervină chirurgical. Nu am simțit cînd am fost tăiat. Nici cînd picătura mea de singe a intrat în tubul de sticlă al domnului Weis. În unele ramuri ale iudaismului, singele supt de mohel se amestecă cu vin și se scuipe. Așa am citit. Nu știu dacă în cazul nostru s-a mai apelat la vin. Nu vedeam dincolo. Din nou, toate trei umbrele, plus umbra domnului Weis, s-au agitat. Probabil că mi s-a pus pansamentul. Și brusc a izbucnit cîntecul. Chiar m-am speriat. Eram binecuvîntat. Eram evreu, nu prin naștere, ci prin legămîntul singelui. Domnul Grossman a ocolit paravanul și a venit în partea „cu capul”. Mi-a spus hotărît:

— Mazel tov!

Eu nu știam ce să zic, așa că l-am răspuns la fel: Mazel tov!

Domnul Grossman s-a aplecat, mi-a luat mîna, mi-a strîns-o și mi-a zis în românește: „De acum ești de-al nostru. Nu uită! Dumnezeul lui Avraam, al lui David, al profetului Ilie și al lui Moise este, de acum, și Dumnezeul tău! El și numai El!”.

Era un alt domn Grossman, ieșit din haina lui scorțoasă, din automatismele lui, era domnul Grossman credinciosul, emotivul, nașul nostru, al fiecăruia, nu doar al tuturor. A impins panoul la o parte, cît să mă pot da jos din pat, m-a ajutat să o fac. Apoi a tras de cămașă lungă în jos, peste genunchi, să nu se mai vadă locul în care, peste o oră și jumătate, se va instala durerea. M-a ajutat să ies și să ajung, umblînd crăcănat, pînă în prima cameră, unde Jac și Beni erau deja în paturi.

— Mazel tov! le-am spus, iar ei mi-au răspuns la fel. Domnul Grossman s-a uitat la noi cu căldură, apoi s-a retras repede — mai avea de nășit zece oameni.

— Sînteți fericiti? ne-a întrebat Jac, emoționat mai mult decât noi.

— Jac, făcu Beni, îți răspund despre fericire cu spusele profesorului Birligă, de la Liceul „Slavici”: „Ia nu ne mai bateți la cap cu fericirea. Noi nu suntem decât un fel de umerașe ale fericirii. Noi o ținem căci vreme nu o îmbracă altcineva”.

— Îi un bou profesorul ăsta, am sărit eu în ajutorul lui Jac. E gîndire de croitor, nu de filosof. Să nu ne fie rușine să recunoaștem că în momentele asta suntem fericiti, schimbăți, dați în grija unui Dumnezeu puternic. Noi suntem deja alții.

— Foarte bine, Cornelius, a spus Beni. Mă uimești că de spiritual ai început să gîndești. Ești evreu de cinci minute și deja ești mai înțelept! Poate ajungi rabin!

— Dacă e să fie cineva dintre noi rabin, sigur Beni va fi acela... Ascultați ce vă spun...

Profeția lui Jac avea să se adverească la un moment dat, cînd deja pentru Grup era mult prea tîrziu.

Brusc am tăcut toți trei câteva minute. Am auzit, din camera „de operații”, cîntecul de binecuvîntare. Care pentru cine se cîntă? Noi, cei trei, eram, cum domnul Weis a și consfințit astăzi, prin ordinea în care am mers la circumcizie, nucleul dur al Grupului. Apoi veneau ceilalți, utilul „frate Silea”, cumva separat, mai aproape, totuși, de noi trei decît de ceilalți, apoi turma de credincioși. Și cînd spun turma nu e nimic peiorativ. Ei sunt cei mulți, cei care ne urmează, crezînd că noi, cei care dău greutate Grupului nostru. Sunt baza. Poate că domnul Weis are în cap o ordine și pentru ei, ne-a observat în atîtea ocazii încît cred că poate oricînd să deseneze o schemă cu relațiile dintre noi, cine pe cine protejează, cine pe cine nu suportă. „Forța unui grup este dată și de suma slăbiciunilor membrilor lui”, a zis acum o lună, și nu știu dacă vorba era a lui sau era un citat.

Tăceam, din nou, împreună. Ștteam întîiș în cele trei paturi și așteptam să dispară anestezia, să plătim și cu durere, nu numai cu singe, prețul legămîntului. Eu m-am ridicat în capul oaselor – fiind amortiț la mijloc, mă mișcam nefiresc. M-am uitat spre Beni, am văzut o picătură de singe pe cămașă lui albă, în dreptul tăieturii împrejur. Mi-am întors privirea și spre Jac. Și el avea un punct roșu. Cu greu am privit și spre locul meu – da, singele ieșise și la mine prin cămașă. Nu era o singură alarmantă, ci o normală prezență a singelui într-un loc în care se operase o tăietură controlată. Erau niște mici cercuri roșii pe fond alb, de parcă ne-am

fi străduit să reproducem steagul japonez pe fostele noastre cămași de botez baptist.

— Acum suntem curați ca îngerii, lipsiți de dorințe truști și ei. Ne-a amortit partea prin care păcatul ne subjugă cel mai mult, a întrerupt lacrimea. Suntem în starea de grație... Dacă am rămâne așa...

— Doamne ferește să rămînem așa... Am fi neîntregi.

— Nu te teme, nu vom rămâne așa, ne va secera durerea pe toți... va trebui să luăm niște calmante, altfel pătim că-n *Geneza*, capitolul 34, dacă nu mă înșel. După ce Sihem a necinstit-o pe Dina, sora lui Iacob... vă amintiți? Béni, tu știi mai bine...

— Cum te-ai gîndit tu exact la întimplarea la care mă gîndeam și eu... Avem ceva telepatie între noi! Dar nu a fost un viol propriu-zis, că tînărul se îndrăgostise de ea, s-a culcat cu ea din dragoste... Iacob și ai lui aveau corturile în locul numit Sukkot, în preajma cetății. Cetatea era a tatălui lui Sihem, care a și cerut-o de nevastă pe Dina, sora lui Iacob. Condiția pusă de Iacob a fost ca toți cei de parte bărbătească din cetate să se tăie împrejur, ca semn că dragostea e adevărată. Și s-au tăiat... au fost convinși de Hamor și de fiul lui Sihem... își ziceau că așa le vor putea lăsa oamenilor lui Iacob fetele, turmele, averile... Băteau departe... În a treia zi după ce toți s-au tăiat împrejur, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat sălbile și i-au ucis pe toți cei din cetate. Bun, după aceea Iacob i-a muștrat și s-a mutat din preajma cetății. Initial nu asta era planul... nu trebuiau uciși toți cei tăiați împrejur.

— Mic mi se pare una dintre cele mai tari strategii militare... Mai tare decât Calul troian. Doi oameni cu două săbii au ucis o cetate care nu li s-a opus. Apărătorii ei suferăau din cauza unei decizii luate de dragul regelui cetății și al fiului său...

— Sper că pe noi să nu ne ucidă nimic cu sabia pentru decizia asta...

— Cine să ne ucidă, lac? Securitatea? Partidul? Sindicalele?